

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΑΡΛΟΤ ΜΠΡΟΝΤΕ

Τζέιν Έιρ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στο Γκείτοσχεντ

Ήταν αδύνατο να βγούμε περίπατο εκείνη τη μέρα. Το πρωί είχαμε πάει, πράγματι, στον γυμνό από φυλλώματα κήπο και τριγυρίσαμε εκεί περίπου μία ώρα. Από την ώρα όμως του μεσημεριανού φαγητού και μετά ο παγωμένος χειμωνιάτικος άνεμος έφερε τόσα μαύρα σύννεφα και τόσο πυκνή βροχή, που δεν υπήρχε καμία πιθανότητα για απογευματινό περίπατο.

Ήμουν για τούτο χαρούμενη. Ποτέ δε μ' άρεσαν οι μεγάλοι περίπατοι, ιδιαίτερα τα παγερά απομεσήμερα: μου φαινόταν φοβερό να γυρίζω το σούρουπο στο σπίτι με παγωμένα τα δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια, την καρδιά πικραμένη από τις κατσάδες της Μπέσι, της νταντάς των παιδιών, και την ψυχή ταπεινωμένη για το παρουσιαστικό μου, που με έκανε να δείχνω παρακατιανή σε σχέση με την Ελάιζα, τον Τζον και την Τζορτζιάνα Ριντ.

Η Ελάιζα, ο Τζον και η Τζορτζιάνα είχαν τώρα μαζευτεί

κοντά στη μάνα τους, μέσα στο σαλόνι του Γκείτσχεντ, στο σπίτι τους. Εκείνη, ξαπλωμένη στον καναπέ, κοντά στη φωτιά, φαινόταν ολότελα ευτυχισμένη με τα λατρεμένα παιδιά της τριγύρω, που για την ώρα ούτε μάλωναν ούτε έκλαιγαν. Εμένα με είχε αποκλείσει από την παρέα τους. Έλεγε πως λυπόταν που ήταν αναγκασμένη να με κρατά σε απόσταση και πως, μόλις η Μπέσι θα της έλεγε ότι έβαζα τα δυνατά μου να φανώ πιο φιλική και στοργική μαζί τους, πιο φυσική και πιο ανοιχτόκαρδη, θα μου έδινε το δικαίωμα να απολαμβάνω και εγώ τα προνόμια που προορίζονται μόνο για τα ευχαριστημένα, χαρούμενα παιδάκια.

«Μα τι λέει η Μπέσι ότι έχω κάνει;» ρώτησα.

«Τζέιν, δε μ' αρέσουν οι ερωτήσεις! Τα παιδιά δεν πρέπει να μιλούν έτσι στους μεγαλύτερους. Κάθισε κάπου φρόνιμα και, ώσπου να μπορέσεις να μιλήσεις ευχάριστα και λογικά, μείνε σιωπηλή» απάντησε.

Η μικρή τραπεζαρία για το πρωινό βρισκόταν πλάι στο σαλόνι. Τρύπωσα εκεί μέσα. Υπήρχε εκεί μια βιβλιοθήκη. Έψαξα και βρήκα ένα βιβλίο με χρωματιστές εικόνες. Ανέβηκα στο περβάζι του παραθύρου και κάθισα πάνω σταυροπόδι. Τράβηξα τις κατακόκκινες κουρτίνες και ένιωσα τον εαυτό μου διπλά προφυλαγμένο σ' εκείνο το καταφύγιο. Οι φαρδιές πιέτες της φανταχτερής κουρτίνας έκρυσαν το καθετί στα δεξιά μου, ενώ μια τζαμαρία στα αριστερά με προστάτευε από τη μελαγχολική μέρα του Νοεμβρίου, χωρίς όμως να μου περιορίζει τη θέα προς τα έξω.

Ανά διαστήματα, καθώς φυλλομετρούσα το βιβλίο μου, παρατηρούσα έξω την όψη που έπαιρνε το χειμωνιάτικο δειλινό. Πέρα μακριά ξεχώριζε μια αχνή σειρά από ομίχλη και σύννεφα, πιο κοντά διακρίνονταν το βρεγμένο γρασίδι και οι ανεμοδαρμένοι θάμνοι, ενώ έπεφτε μια αδιάκοπη βροχή, που την έσπρωχναν μουγκρίζοντας οι μακρόσυρτες, θρηνητικές ριπές του ανέμου.

Επέστρεψα τότε στο βιβλίο μου. Ήταν η ιστορία των πουλιών της Βρετανίας, γραμμένη από τον Μπιούικ.

Κάθε εικόνα έλεγε και μια ιστορία, που συχνά θεωρούσα μυστηριώδη λόγω της ανεπαρκούς γνώσης μου. Ωστόσο, καθεμία από τις ιστορίες αυτές ήταν τόσο ενδιαφέρουσα όσο και τα παραμύθια που μας έλεγε η Μπέσι τα χειμωνιάτικα βράδια, όταν βρισκόταν στα κέφια της. Εμείς κρεμόμασταν τότε από τα χείλη της, ακούγοντας περιπετειώδεις ιστορίες αγάπης, παρμένες από παλιά τραγούδια και παραμύθια. Συχνά, η Μπέσι μάς αφηγούνταν αυτές τις ιστορίες στο παιδικό δωμάτιο και, ενώ εκείνη σιδέρωνε, μας επέτρεπε να καθόμαστε τριγύρω της.

Με το βιβλίο του Μπιούικ στα γόνατά μου ήμουν ευτυχισμένη – τουλάχιστον με τον δικό μου τρόπο. Έναν φόβο είχα μονάχα, να μη με διακόψουν, κάτι που δεν άργησε όμως να συμβεί.

«Έι, μαντάμ μουτρωμένη!» ακούστηκε η φωνή του Τζον Ριντ, αλλά αμέσως σώπασε, γιατί βρήκε το δωμάτιο αδειανό.

«Μα πού στο καλό βρίσκεται;» συνέχισε. «Λίζι! Τζόρ-

τζι!» φώναξε τις αδελφές του. «Η Τζέιν δεν είναι εδώ. Πείτε στη μαμά πως το ζώον βγήκε έξω να τρέξει μέσα στη βροχή!»

Καλά έκανα και τράβηξα την κουρτίνα, σκέφτηκα και ευχόμουν με όλη μου την ψυχή να μην ανακαλύψει την κρυψώνα μου. Ο Τζον δε θα την ξετρύπωνε ποτέ από μόνος του. Ούτε τόσο παρατηρητική ματιά είχε ούτε και τόση εξυπνάδα. Η Ελαίζα όμως έβγαλε το κεφάλι της από την πόρτα και είπε μονομιάς:

«Σίγουρα κάθεται στο περβάζι του παραθύρου, Τζον!»

Εμφανίστηκα αμέσως, γιατί με έπιασε τρόμος στην ιδέα πως θα με τράβαγε με τη βία από εκεί πέρα ο Τζον.

«Τι θέλετε;» ρώτησα αμήχανα και διστακτικά.

«Να λες: “Τι θέλετε, κύριε Ριντ;”» αποκρίθηκε. «Θέλω να έρθεις εδώ!» απαίτησε και μου έγνεψε να πάω να σταθώ μπροστά του, ενώ εκείνος κάθισε σε μία πολυθρόνα.

Ο Τζον ήταν μαθητής δεκατεσσάρων χρονών, τέσσερα χρόνια πιο μεγάλος από μένα. Ήταν μεγαλόσωμος και γεροδεμένος για την ηλικία του. Το δέρμα του ήταν μαυριδερό και αρρωστημένο, τα χαρακτηριστικά του αδρά, και τα μέλη του βαριά – είχε κάτι τεράστιες ποδάρες. Το είχε πάρει συνήθεια και έτρωγε με τέτοια βουλιμία, που το δέρμα του είχε γίνει κίτρινο, τα μάτια του θολά και τα μάγουλά του πλαδαρά. Κανονικά, έπρεπε να πηγαίνει στο οικοτροφείο, αλλά η μαμάκα του τον είχε κρατήσει στο σπίτι για έναν δυο μήνες, επειδή είχε εύθραστη υγεία. Ο δάσκαλός του, ο κύριος Μάιλς, βεβαίω-
νε ωστόσο πως ο Τζον θα ήταν μια χαρά στην υγεία του,

αν του έστελναν λιγότερα κέικ και γλυκίσματα. Η καρδιά της μητέρας του όμως απέρριπτε μια τόσο σκληρή άποψη και επέλεγε να πιστεύει μια πιο ευχάριστη ιδέα: ισχυριζόταν πως ο γιος της ήταν άρρωστος από τη σκληρή μελέτη και από τη νοσταλγία για το σπίτι του.

Ο Τζον ένιωθε λιγοστή στοργή για τη μητέρα και τις αδελφές του και αντιπαθούσε εμένα. Με κακομεταχειριζόταν και με τιμωρούσε – όχι δύο ή τρεις φορές την εβδομάδα, όχι μία ή δύο φορές την ημέρα, αλλά συνέχεια. Κάθε κύτταρό μου τον φοβόταν. Κάθε κομμάτι από τη σάρκα μου, κάθε κόκαλό μου έτρεμε όταν εκείνος με πλησίαζε. Υπήρχαν στιγμές που κόντευα να τρελαθώ από την τρομάρα. Γιατί, όταν με απειλούσε ή μου επιτιθόταν, ήμουν κυριολεκτικά απροστάτευτη και κανέναν δεν μπορούσα να φωνάξω για βοήθεια. Οι υπηρέτες δεν ήθελαν να προσβάλουν τον νεαρό αφέντη τους παίρνοντας το δικό μου μέρος. Και η κυρία Ριντ όμως παρίστανε ότι δεν είχε δει ή ακούσει τίποτα: ποτέ δεν έδειχνε ότι τον είχε δει να με χτυπά ή τον είχε ακούσει να με βρίζει, κι ας τα έκανε αυτά μπροστά της – πιο συχνά βέβαια πίσω από την πλάτη της!

Έχοντας συνηθίσει να υπακούω στις προσταγές του Τζον, πήγα και στάθηκα μπροστά στην πολυθρόνα του. Για τρία περίπου λεπτά απλώς με κοίταζε και μου έβγαζε τη γλώσσα του. Κατάλαβα πως δε θα αργούσε να με χτυπήσει. Κι ενώ περίμενα με φόβο το χτύπημα, παρατηρούσα το αηδιαστικό και άσχημο παρουσιαστικό του. Αναρωτιέμαι αν διάβασε τη σκέψη μου βλέποντας την

έκφρασή μου, γιατί, χωρίς να βγάλει μιλιά, ξαφνικά με χτύπησε δυνατά. Παραπάτησα και, καθώς προσπαθούσα να ξαναβρώ την ισορροπία μου, αποταβήχτηκα ένα δυο βήματα από την πολυθρόνα του.

«Αυτή η ξυλιά είναι για το θράσος που είχες να ρωτήσεις τη μαμά» είπε. «Αυτή, γιατί κρύφτηκες σαν τον κλέφτη πίσω από τις κουρτίνες. Και αυτή, για τη ματιά που μου έριξες πριν από δύο λεπτά, ποντίκω!»

Συνηθισμένη στις βρισιές του Τζον, ούτε που σκέφτηκα να του απαντήσω. Μοναδική μου έγνοια ήταν πώς θα δεχόμουν το χτύπημα που σίγουρα θα ακολουθούσε και πάσχιζα να μαζέψω όλη μου την αποφασιστικότητα, για να το αντέξω με θάρρος.

«Τι έκανες πίσω από την κουρτίνα;» με ρώτησε.

«Διάβαζα».

«Δείξε μου το βιβλίο».

Γύρισα στο παράθυρο και πήρα το βιβλίο.

«Δεν έχεις το δικαίωμα να παίρνεις τα βιβλία μας. Η μαμά λέει πως είσαι μια φτωχή συγγενής, εξαρτημένη από εμάς. Δεν έχεις πεντάρα. Ο πατέρας σου δε σου άφησε χρήματα. Έπρεπε να ζητιανεύεις και όχι να ζεις εδώ μέσα, μαζί με τα παιδιά ενός τζέντλεμαν, όπως εμείς, να τρως το ίδιο φαΐ μ' εμάς και να ντύνεσαι με έξοδα της μαμάς! Τώρα θα σε τιμωρήσω που ψαχουλεύεις τη βιβλιοθήκη μου, γιατί τα βιβλία είναι δικά μου – ολάκερο το σπίτι είναι δικό μου ή θα γίνει δικό μου σε λίγα χρόνια. Άντε να σταθείς κοντά στην πόρτα, μακριά από τον καθρέφτη και το παράθυρο».

Έκανα ό,τι μου είπε, χωρίς όμως να καταλάβω από την αρχή τις προθέσεις του. Μα, όταν είδα να σηκώνει και να ζυγιάζει το βιβλίο, έχοντας εμένα για στόχο, με μια κραυγή τρόμου τινάχτηκα στο πλάι – όχι όμως αρκετά γρήγορα. Το βαρύ βιβλίο πετάχτηκε, με χτύπησε και έπεσα. Χτύπησα το κεφάλι μου στην πόρτα και το κεφάλι μου άνοιξε. Γέμισα αίματα και πονούσα πολύ. Η τρομάρα μου έδωσε τη θέση της σε άλλα συναισθήματα.

«Κακό και σκληρό παιδί!» είπα. «Είσαι δολοφόνος! Είσαι όμοιος με τους επιστάτες δούλων! Είσαι όμοιος με τους Ρωμαίους αυτοκράτορες!»

«Τι; Τι είπες;» φώναξε. «Σ' εμένα το είπες αυτό; Την ακούσατε, Ελαίζα και Τζορτζιάνα; Θα τα πω όλα στη μαμά! Πρώτα όμως...»

Καθώς μιλούσε, χίμηξε πάνω μου. Με άρπαξε από τα μαλλιά και τους ώμους. Με είχε χτυπήσει άσχημα κι εγώ τον έβλεπα σαν τύραννο. Ένωσα το αίμα μου να κυλά σταγόνα σταγόνα από το κεφάλι ως τον λαιμό μου. Ο πόνος νίκησε για μια στιγμή τον φόβο μου και έγινε λύσσα. Πάλεψα μαζί του με τυφλή οργή. Δεν ξέρω τι έκανα με τα χέρια μου, αυτός όμως με αποκαλούσε «ποντίκω» και έκλαιγε γοερά.

Η βοήθεια βρισκόταν κοντά του και δεν άργησε να καταφτάσει. Η Ελαίζα και η αδελφή της έτρεξαν να φωνάξουν την κυρία Ριντ, που είχε ανέβει στο πάνω πάτωμα. Εκείνη μπήκε μέσα πάνω στην ώρα, με την Μπέσι και τη μισ Άμποτ ξοπίσω της, και είδε τη σκηνή. Μας χώρισαν και άκουσα τούτα τα λόγια:

ΣΑΡΛΟΤ ΜΠΡΟΝΤΕ

«Ω, Θεέ μου! Τι λύσσα να χτυπάει έτσι τον κύριο Τζον!»

«Είδε ποτέ κανείς τέτοια μανία;»

Τότε η κυρία Ριντ πρόσταξε αυτές που την ακολουθούσαν:

«Να πάτε στο κόκκινο δωμάτιο και να την κλειδώσετε εκεί!»

Τέσσερα χέρια έπεσαν μονομιás επάνω μου και με ανέβασαν στο πάνω πάτωμα.

Τζέιν Έιρ

Η εξάχρονη Τζέιν χάνει και τους δύο γονείς της και με εντολή της θείας της μπαίνει σε ένα ορφανοστάσιο. Χάρη στην αξιοθαύμαστη δύναμή της θα καταφέρει να ξεπεράσει τις κακουχίες και να επιβιώσει σε ένα πολύ σκληρό περιβάλλον. Αποφοιτώντας, εννιά χρόνια μετά, προσλαμβάνεται ως γκουβερνάντα και δασκάλα της Αντέλ, δετής κόρης του Έντουαρντ Ρότσεστερ. Στον πύργο όμως όπου ζουν κάτι παράξενο συμβαίνει. Ποιο σκοτεινό μυστικό προσπαθεί να κρατήσει πάση δυσία ο Έντουαρντ;

Η ορφανή ηρωίδα του επικού αυτού βιβλίου έχει χαρίσει συγκίνηση σε αμέτρητους αναγνώστες. Το ήθος, η εργατικότητα, το δάρρος και η ακατάβλητη μαχητικότητα συνδέτουν στο πρόσωπό της έναν χαρακτήρα που υπερνικά όλες τις αντιξοότητες της ζωής για να κατακτήσει την ευτυχία.

www.minoas.gr

9 786180 217551
ISBN 978-618-02-1755-1

ΚΩΔ. 16661